

С В. Г Е О Р Г И

Въ ранна заранъ изъ житнитѣ ниви,
Свети Георги миналъ и спрѣлъ конче.
Класовѣтъ кротко се превили.
Вдигналь ржка съ върбово клонче:

—Зрѣйте, зрѣйте, ширни, житни ниви!
Да сведете класове узрѣли!
Колко жалби селяшки сте скрили,
колко сълзи васъ сж ви полѣли! . . .

Зрѣйте, зрѣйте и въ пламенно лѣто,
сладка пѣсенъ нѣжно да ви кѣпе!
И до де се стеле чакъ полето
сърпъ да блѣска, — да белѣятъ кърпи!

Да ви галятъ грѣйналитѣ взори
на селяка, съ радости облѣни!
Да е ясенъ все така простора.
Плодъ да вържатъ класове зелени! —

Не издумалъ, — пламнала зората.
Заблестѣли златнитѣ му шпори.
И на кждравъ облакъ въ тишината
се понесълъ въ синитѣ простори.